

POSTANOWIENIE

Dnia 11 października 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wojciechowski

w sprawie adwokata T. S. obwinionego o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego z art. 80 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze w zw. z § 4 Zboru Zasad Etyki Adwokackiej i Godności Zawodu

po rozpoznaniu w dniu 11 października 2023 r.

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 1 i 3 k.p.k. w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej

kasacji wniesionej przez obwinionego od orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Adwokatury z dnia 11 września 2021 r., sygn. akt [...], pozostawiającego bez rozpoznania odwołanie adw. T. S. od orzeczenia Sądu Dyscyplinarnego Izby Adwokackiej [...] z dnia 23 listopada 2019 r., sygn. akt [...]

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zasądzić od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa 20 (dwadzieścia) zł tytułem zwrotu wydatków za postępowanie kasacyjne.**

UZASADNIENIE

Sąd Dyscyplinarny Izby Adwokackiej [...] orzeczeniem z dnia 23 listopada 2019 r., sygn. akt [...], uznał obwinionego adwokata T. S. winnym popełnienia przewinienia dyscyplinarnego polegającego na tym, że w czasie od 18 września 2015 r. do 21 września 2015 r. w K. dokonał przywłaszczenia powierzonej rzeczy ruchomej w postaci 10 sztuk komputerów przenośnych marki D. o numerach [...]

powodując tym straty w łącznej kwocie 33.000,00 zł na szkodę D. K., stanowiącego naruszenie art. 80 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (t.j. Dz. U. 2015 r., poz. 615 z późn. zm.) w zw. z § 4 uchwały nr 2/XVIII/98 Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 10 października 1998 r. Zbiór Zasad Etyki Adwokackiej i Godności Zawodu ze zmianami wprowadzonymi uchwałą Naczelnej Rady Adwokackiej nr 32/2005 z 19 listopada 2005 r., uchwałami Naczelnej Rady Adwokackiej nr 33/2011 - 54/2011 z dnia 19 listopada 2011 r., oraz uchwałą Naczelnej Rady Adwokackiej nr 64/2016 z 25 czerwca 2016 r. i za to wymierzył mu karę pieniężną w wymiarze 12-krotności minimalnego wynagrodzenia za pracę obowiązującego w dacie popełnienia przewinienia dyscyplinarnego, tj. w kwocie 21 000 zł (pkt 2) oraz zakaz wykonywania patronatu na czas 5 lat (pkt 3). Ponadto, obciążył obwinionego kosztami postępowania dyscyplinarnego w zryczałtowanej kwocie 2 000 zł.

Odwołanie od orzeczenia wniósł obwiniony. Obwiniony zakwestionował wysokość orzeczonej kary, wnosząc o jej obniżenie w wymiarze dziesięciokrotności minimalnego wynagrodzenia za pracę obowiązującego w dacie popełnienia przewinienia dyscyplinarnego, tj. w kwocie 17 500 zł.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Adwokatury orzeczeniem z dnia 11 września 2021 r., sygn. akt [...], pozostawił bez rozpoznania odwołanie adw. T. S.

Kasacje od orzeczenia wniósł obwiniony, skarżąc je w całości. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił rażące naruszenie prawa, tj. art. 95g ustawy Prawo o adwokaturze w zw. z art. 432 k.p.k. w zw. z art. 95n ustawy Prawo o adwokaturze. W uzasadnieniu kasacji obwiniony podniósł, że Wyższy Sąd Dyscyplinarny Adwokatury poinformował obwinionego o piśmie D. K., które wpłynęło do ww. sądu w dniu 7 września 2021 r. (błędnie oznaczone w piśmie datą 7 października 2021 r.) bezpośrednio po ogłoszeniu orzeczenia, co miało wpływ na stanowisko obwinionego, gdyż gdyby o piśmie wiedział przed ogłoszeniem orzeczenia nie potwierdziłby woli cofnięcia odwołania.

W oparciu o tak skonstruowany zarzut skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Wyższemu Sądowi Dyscyplinarnemu Adwokatury do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy Izba Odpowiedzialności Zawodowej zważył co następuje.

Kasacja obwinionego jest oczywiście bezzasadna, co skutkować musiało jej oddaleniem.

Zgodnie z przepisem art. 95g ustawy Prawo o adwokaturze, cofnięcie odwołania przed rozpoczęciem rozprawy odwoławczej wiąże Wyższy Sąd Dyscyplinarny. Jak wskazuje jednolite stanowisko doktryny, podmiot wnoszący odwołanie od orzeczenia sądu dyscyplinarnego wydanego w pierwszej instancji jest dysponentem swojej skargi do momentu rozpoczęcia rozprawy odwoławczej, tj. do czasu wywołania sprawy (art. 381 i 458 k.p.k. w zw. z art. 95n pkt 1 pr. adw.). Regulacja przewidziana w art. 95g ustawy Prawo o adwokaturze jest wyrazem zasady skargowości. Konsekwencją skutecznego cofnięcia odwołania jest wydanie przez Wyższy Sąd Dyscyplinarny postanowienia o pozostawieniu odwołania bez rozpoznania (zob. K. Ceglarska-Piłat, M. Zbrojewska, objaśnienia do art. 95(g) [w:] Prawo o adwokaturze. Komentarz, red. P. Kruszyński, Warszawa 2016, LEXel.).

Przenosząc powyższe na kanwę niniejszej sprawy wskazać należy, że obwiniony pismem z dnia 4 marca 2020 r. złożył odwołanie od orzeczenia Sądu Dyscyplinarnego Izby Adwokackiej [...] z dnia 23 listopada 2019 r., sygn. akt [...] (k. 10-11, sygn. akt [...]). Odwołanie przyjęto do rozpoznania przez sąd II instancji, który prawidłowo powiadomił obwinionego o terminie rozpoznania sprawy (k. 13-14, sygn. akt [...]). Pismem z dnia 31 sierpnia 2021 r., które wpłynęło do sądu odwoławczego w dniu 6 września 2021 r. tj. przed rozpoczęcia rozprawy odwoławczej, obwiniony cofnął wniesione odwołanie (k. 32, sygn. akt [...]).

Niezależnie od powyższego, na rozprawie przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym Adwokatury w dniu 11 września 2021 r., na pytanie przewodniczącego o wnioski formalne obwiniony potwierdził cofnięcie odwołania i podtrzymał swoje stanowisko. Następnie, Przewodniczący składu orzekającego stwierdził, iż „do akt sprawy wpłynęło w dniu 7 września 2021 r. pismo pokrzywdzonego wskazujące okoliczności, z których może wynikać postępowanie sprzeczne z zasadami etyki i godności zawodu nie objęte postępowaniem w niniejszej sprawie”, ponadto sąd postanowił przekazać kserokopie ww. pisma Rzecznikowi Dyscyplinarnemu Adwokatury celem ewentualnego podjęcia dalszych

decyzji. Po dokonaniu owych czynności sąd udał się na naradę, a następnie ogłosił orzeczenie (k. 53-54, sygn. akt [...]). W aktach sprawy, w tym w protokole z rozprawy, brak jest informacji by obwiniony skorzystał z uprawnienia przewidzianego w art. 152 k.p.k. i zgłaszał wniosek o sprostowanie protokołu rozprawy.

Należy zatem jednoznacznie stwierdzić, że obwiniony skutecznie cofnął wniesione przez siebie odwołanie. Cofnięcie nastąpiło przed rozpoczęciem rozprawy odwoławczej, a zatem czynność była wiążąca dla Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Adwokatury, który zasadnie wydał postanowienie o pozostawieniu odwołania bez rozpoznania.

Na marginesie wskazać należy, że zarzut obwinionego dotyczący niepoinformowania go przez sąd odwoławczy o piśmie D. K. w trakcie rozprawy jest bezzasadny. Jak bowiem wynika z protokołu rozprawy, powiadomienie to miało miejsce przed wydaniem orzeczenia, nie zaś jak podnosi skarżący po jego wydaniu.

Z tych wszystkich względów Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

[M. T.]

[ał]